

doxaal, en precies daarom is *Blueprint* een erg belangwekkende voorstelling.

Blueprint start zoals gezegd erg informeel, en ook traag, aarzelend, met talrijke choreografische aanzetten die schetsmatig blijven. De informele sfeer representeert in de voorstelling het daaraan voorafgaande werkproces, de verhoudingen tussen de vijf performers en de technicus, wellicht ook een gewenste relatie met het publiek. Het dansen is in *Blueprint* kortom altijd ook een soort van quasi-sociologisch statement – alsof de dansers al bewegend tevens een specifieke *sociale* ruimte willen markeren. Tegelijkertijd geeft de losse, haast intieme sfeer aan iedere performer de tijd om een eigen plaats in de voorstelling te vinden, ja om zichzelf te presenteren ('zichzelf te dansen'). Renate Graziadei en Arthur Stäldi (beiden van labor G.RAS), Antje Pfundtner, Angela Stöcklin en David Hernandez krijgen in het eerste lange deel van *Blueprint* dan ook gaandeweg elk een gezicht, een onverwisselbare particulariteit.

En dan gebeurt het. In muzikale of dansante improvisaties is er soms dat magische moment dat uit het niets eensklaps een perfecte combinatie opduikt. Plotseling lijkt alles samen te komen: harmonie als bekroning, als een niet vooraf bedachte maar *nu gevonden* – een uitgevonden – rustpunt; samenspel als een ongeorchestreeerde of ongechoreografeerde, louter toevallig gegenereerde serie klanken of bewegingen. In *Blueprint* wordt dat moment na zowat een klein half-uurtje gesimuleerd, en toch ook niet. Het is voorzien in de blauwdruk van de voorstelling, het is dus ook gekaderd en ten dele gestructureerd – maar er blijft voldoende bewegingsvrijheid opdat de feitelijke invulling een heus gebeuren zou zijn. Gestructureerde spontaneïteit, gechoreografeerde improvisatie: in zijn krachtigste momenten is *Blueprint* een heus oxymoron.

Door de traagheid van het opendingsdeel is vooral het eerste collectieve moment onwaarschijnlijk sterk – alsof een rustig briesje plotseling in een wervelstorm van bewegingen verandert. Maar er vindt nog een andere transformatie plaats: dans wordt op een wel zeer overtuigende manier dansdans. Een aantal minuten lang tonen de dansers inderdaad de spreekwoordelijke meerwaarde van dans die alleen maar dans is. Eerst een lange reeks van dansante voorzetten, vervolgens een messcherpe demonstratie van 'de waarheid van de dansdans': *Blueprint* laat zich lezen als een gedanst betoog. De pointe daarvan luidt dat in dansdans het menselijk lichaam virtueel implodeert, verdwijnt in het geheel van gemaakte bewegingen, transformeert in een louter medium van bewegingen.

Het dansend lichaam als abstract medium: het is een inzicht dat in *Blueprint* ook nog op een heel andere manier wordt geënceneerd. Van bij het begin van de voorstelling zie je op de achterwand van de scène namelijk ook bewegende vlekken, kantelende contouren, schaduwen. Het zijn de meebewegende weerkaatsingen van de dansers en hun bewegingen in het licht van een stel spots. In het op één na laatste gedeelte van *Blueprint* gaan die *moving shadows* resoneren met geprojecteerde, almaar kleuriger beelden – tot ze daar tenslotte volledig in verdwijnen. Op het speelvlak wordt er 'gedansdanst', op de achterwand zie je in zichzelf oplossende beelden: tweemaal dezelfde transfiguratie van het lichaam in pure beweging, in een abstract medium. In de slot-scène wordt precies deze abstractie opnieuw gebroken, om niet te zeggen vermenselijkt.

Renate Graziadei en David Hernandez sluiten de voorstellingscirkel met een becommentarieerd, lichtjes ironisch getoonzet duet. Dat draait niet rond de effectief gemaakte bewegingen, maar hun

weerkaatsingen op de achterwand. De dansers werken naar één enkel schaduwbeeld toe, een waarin hun lichamen met elkaar versmelten. Dat is behalve mooi ook heel effectief: de slotscène brengt het basale lichaam in herinnering – het lichaam als 'drager' van concrete verlangens en niet als abstract medium van bewegingen. Met het eerste kunnen we ons ongetwijfeld veel makkelijker identificeren dan met het tweede. Ook daarom behoeft het genre van de dansdans zo af en toe een reflexieve demonstratie à la *Blueprint*.

Rudi Laermans

BLUEPRINT

CONCEPT EN CHOREOGRAFIE:

David Hernandez

DANS: Renate Graziadei, Antje Pfundtner, Arthur Stäldi, Angela Stöcklin en David Hernandez

LICHT, SCENOGRAFIE EN MUZIEK:

Stephan Haller en David Hernandez

PRODUCTIE: dixit voor Edward vzw

COPRODUCTIE: Beursschouwburg

(Brussel), Monty (Antwerpen)

en Dans in Kortrijk

INFO: ilse.dixit@debeweging.be of 03/225.10.66

NOG TE ZIEN IN KORTRIJK OP 19 EN

20 APRIL

KOPERGIETERY

FILM

SHERLOCK JUNIOR (10+)

BUSTER KEATON, met live soundtrack door Chiclaboebpl

APRIL / ZO 7...15 UUR

THEATER

DE DAG DAT MIJN BROER NIET THUIS KWAM (10+)

PRODUCTIE HUIS AAN DE AMSTEL

genomineerd voor het Theaterfestival 2001

APRIL / WO 24 / VR 26...20 UUR

GEZEGEND ZIJ (8+)

PRODUCTIE KOPERGIETERY

een vertelvoorstelling van Pascale Platel voor de hele familie,

geïnspireerd op verhalen uit de bijbel

APRIL / ZO 28...11 UUR / MEI / ZO 5 / ZO 12 / ZO 19...11 UUR

DANS

TOM WAITS FOR NO MAN (14+)

PRODUCTIE KOPERGIETERY - CHOREOGRAFIE IVES THUWIS

KOUDVUUR (14+)

PRODUCTIE KOPERGIETERY - CHOREOGRAFIE DOROTA SOBczyk

allebei te zien op ZA 13 & ZO 14 april in het kader van Spa Bruis

LES COUSINS (8+)

PRODUCTIE LE FILS D'ADRIEN DANSE/LES COUPS DE THÉÂTRE (CAN)

MEI / WO 15 ...20 UUR

JONGEREN

THEATERWEEKEND

jaarlijkse afronding van de Theaterateliers van Kopergietry

MEI / ZA 25 & ZO 26 / JUNI / ZA 01 & ZO 02, TELKENS...15 UUR

INFO

KOPERGIETERY - Blekerijstraat 50 - 9000 Gent - www.dekopergietry.be

Info: tel.09 266 11 44 - fax: 09 224 29 80 - info@dekopergietry.be

Reservatie: tel. 09 233 70 00 - reserveren@dekopergietry.be